

Személyes kezelés
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:	IV / 1984-0/2015	
Érkezett:	2015 JÚN 29.	
Példány:	1	Kezelőiroda:
Melléklet:	10 db	H

Alkotmánybíróság

Budapest 1015. Donáti u. 35-45.

Postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] mint MEGHATALMAZOTT, Magyarország Alaptörvénye (továbbiakban: Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdés c) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. számú törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján, az alábbi

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

kívánom benyújtani.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a "az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről" szóló 2014. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban Törvény) 10.§ a) és b) pontját, mert azok ellentétesek az alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével (megkülönböztetés tilalma).

Előjáróban szükségesnek tartom ismertetni, hogy a törvényhozás második alkalommal avatkozik be a deviza és deviza elszámolású bankkölcsön szerződések kapcsán a pénzintézetek és magánszemélyek közötti szerződéses jogviszonyba.

Első alkalom a kedvezményes árfolyamú végtörlesztés volt. Nagyon-nagy jelentősége van most is annak, hogy a törvényjavaslat betérjesztésekor mivel indokolta az előterjesztő a kedvezményes árfolyamú végtörlesztés szükségességét a Parlamentben.

Részletek Rogán Antal 2011.09.19.-i parlamenti beszédéből:

„Természetesen az első kérdés, ami felmerül az emberben, hogy milyen szükség van ezekre a törvényjavaslatokra. Szerintem a válasz evidens és egyértelmű: azokat az embereket, akik annak idején a devizahitel felvételének a lehetőségével éltek, kevés kivétellel, de gyakorlatilag megtévesztették és becsapták; megtévesztették és becsapták abban az értelemben, hogy messze nem voltak tisztában a devizahitelek felvételének minden kockázatával. De még ha azzal tisztában is lettek volna, minden valószínűség szerint senki nem hívta fel a figyelmüket arra, hogy azok a szerződéses konstrukciók, amelyeket aláírhattak akkoriban - és nem volt más választásuk mást aláírni -, gyakorlatilag minden egyes kockázatot kivétel nélkül az ügyfélre hárítanak.

Valószínűleg arra sem hívta fel senki külön egyébként a hitelfelvevők figyelmét, hogy mindezekben túlmenően nem elegendő az, hogy a devizahiteleknek magukban óriási árfolyamkockázatuk van, nem elegendő az, hogy minden kockázatot a hiteit nyújtók, tehát a

bankok és a pénzüzetek a hitelfelvevők, azaz a magyar családok számára hárítanak át, ezenkívül ráadásul az akkoriban aláírt szerződésekkel ezt egyoldalú szerződésmódosítás keretében is megtehették a magyar bankok.

Tisztelt képviselőtársaim, ez bizonyos értelemben Európában is egyedülálló. Így módon, ekkora kockázatot egyoldalú szerződésmódosítással, minden kockázati elem áthárításával, azt gondolom, nincs olyan európai uniós tagállam, ahol ezt a hitelezési gyakorlatot folytatni lehetett volna."

„Azok, akik élnek az árfolyamgát lehetőségével, kiszámítható törlesztőrészletet kapnak, pontosan kiszámíthatják, hogy egyébként mennyit kell fizetni januárban, mennyit decemberben, hogyan alakul éven belül és a következő három évben a törlesztőrészlet nagysága. Ez azonban nem jelenti azt, hogy pontosan azért, mert a hitelt felvevők túlnyomó részét megtevesztették és becsapták, ne kellene megnyitni a lehetőséget az előtt, hogy ebből az előnytelen szerződésből, ebből az előnytelen konstrukcióból a hitelfelvevő kiléphessen; természetesen úgy, hogy a kockázat egy részét önnönmaga vállalja."

A felvázolt problémára a törvényi megoldás az lett akkor, hogy az árfolyamemelkedés terhét megosztották 180 forintos CHF árfolyamnál. Az országgyűlés elfogadta a 2011. évi CXXI. törvényt (az otthonvédelemmel összefüggő egyes törvények módosításáról). A törvény így rendelkezik a végtörlesztésről:

A Hpt. a 200/A. §-t követően a következő 200/B. §-sal egészül ki:

„200/B. § (1) A Magyar Köztársaság területén lévő lakóingatlanon alapított zálogjog vagy a Magyar Köztársaság 2005. évi költségvetéséről szóló 2004. évi CXXXV. törvény 44. §-a alapján vállalt állami készfizető kezesség fedezetével fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződés alapján teljesített teljes előtörlesztés (a továbbiakban: végtörlesztés) esetén a pénzügyi intézmény - amennyiben a (2) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek - a végtörlesztés forint összegének meghatározásakor svájci frank esetén 180 HUF/CHF, euró esetén 250 HUF/EUR, japán jen esetén 200 HUF/100 JPY árfolyamot alkalmaz.

4. § (2)

2011 év végén és 2012 év elején, akik akarták és közülük azok, akik tudtak a lehetőséggel élni, (akiknek a pénzüzetek lehetővé tették), végtörleszthették 180 Ft-os CHF árfolyamon a fennálló adósságukat.

2014-ben a bírói kar és a kormány számára egyértelművé vált, hogy a pénzüzetek nem csak az árfolyamkockázat elhallgatásával csaltak, hanem tisztességtelenül számoltak fel pénzváltás címén költségeket és tisztességtelen módon emelték a kamatlábakat. A törvényhozás úgy döntött, hogy ismét beavatkozik a deviza és deviza elszámolási kölcsönszerződések kapcsán a pénzüzetek és magánszemélyek közötti szerződéses jogviszonyba. Egy elszámolási rendszert (a kölcsönösszeg folyósításától számítva újra számolják a fizetési kötelezettségeket és törlesztő

részleteket más megosztásban könyvelik el) dolgoztak ki, hogy a tisztességtelenül elvett összeget vissza adják a károsultaknak illetve ezzel az összeggel csökkentsek meglévő adósságukat. Az elszámolással egy időben a kölcsönszerződések nagy részét kényszerforintosítják, CHF elszámolású kölcsönök esetén 256,5 forintos árfolyammal.

Amennyiben 2011-ben valójában fenn állt, vagyis igazolt tény volt, hogy a bankok a szerződéskötéskor „megtévesztették és becsapták” az embereket az árfolyamkockázattal kapcsolatban, akkor ennek a ténynek 2014-ben is fenn kell állnia. Ettől a tényről nem lehet eltekinteni még akkor sem, ha kimaradt a Törvény benyújtásakor elhangzott indoklásokból.

Alkotmányjogi panaszom elején szeretném idézni a 3048/2013. (II. 28.) AB határozatból azt, hogy milyen feltételek megléte esetén avatkozhat be a törvényhozás kölcsönszerződések kapcsán a pénzügyintézetek és magánszemélyek közötti szerződéses jogviszonyba.

A kivételes jogalkotói intervenció alkotmányossági feltételeit – a Ptk. 241. §-ából kiindulva a “clausula rebus sic stantibus” elvére építve – az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata fejlesztette ki a tartós jogviszonyok jogszabályi átalakíthatósága céljából. A 66/1995. (XI. 24.) AB határozat szerint ez a feltétel akkor áll fenn, ha “a szerződéskötést követően beállott valamely körülmény folytán a szerződés változatlan tartalommal történő fenntartása valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti, a körülményváltozás nem volt ésszerűen előrelátható, továbbá, ha az túlmegy a normális változás kockázatán. A jogszabályi beavatkozásnak pedig további feltétele, hogy a lényeges körülményváltozás társadalmi méretű legyen, vagyis a szerződések nagy tömegét érintse. A törvényhozó feladata meghatározni és egyúttal felelőssége eldönteni, hogy melyek azok a területek, amelyeken a beavatkozás már jogalkotási követelmény. Azt pedig, hogy a beavatkozás feltételei alkotmányosan fennállnak-e, köteles bizonyítani. Vita esetén viszont az Alkotmánybíróság jogosult a beavatkozás alkotmányosságát eldönteni, ugyanúgy, ahogy a konkrét, egyes szerződésekben a Ptk. 241. §-a alapján esetenként a bíróság jár el és a feltételek fennállása esetén módosítja a szerződések tartalmát.” [33].

Az Alkotmánybíróság a hosszú távra szóló szerződésekkel kapcsolatban a 32/1991. (VI. 6.) AB határozatában a következőket állapította meg. “Minden olyan szerződés, amelyet a szerződés megkötését követően nem rögtön teljesítenek, bizonyos fokú kockázatot jelent a felek számára. A szerződéskötést követően ugyanis olyan változások állhatnak be, amelyek eredményeként a szerződés gazdasági egyensúlya teljesen felborulhat, de legalábbis jelentős aránytalanságok következhetnek be. Ha ezeket a szerződő felek megállapodásukkal, szerződésmódosításukkal nem tudják rendezni, ezek kiküszöbölése ugyancsak a szerződésekbe történő beavatkozást teheti szükségessé. A beavatkozás történhet bírói úton és történhet törvényi vagy rendeleti úton is. A bíróság feladata egy-egy konkrét szerződés megbomlott egyensúlyát helyreállítani. A társadalmi méretű változásoknak a szerződések nagy tömegét azonosan érintő következményeit azonban az egyes peres eljárások keretei között nem lehet célszerűen megoldani, itt már indokolt, hogy a törvényhozás dolgozzon ki általános megoldást.”

Ez a megidézett 3048/2013. (II. 28.) AB határozat azért született, mert a pénzüzetek a kedvezményes árfolyamú végtörlesztés miatt az Alkotmánybírósághoz fordultak.

Árfolyamkockázat ismertetésnek az elhallgatásáról, a forint árfolyamromlásából adódó lakossági tehernövekedésről van szó. Mindenképpen ismernünk kell tehát a CHF árfolyamokat is. A deviza és deviza elszámolású kölcsönök folyósításakor a CHF árfolyama túlnyomórészt 150-160 forint között mozgott

A végtörlesztést tartalmazó törvény benyújtásának és elfogadásának idején, 2011. augusztus és szeptember hónapokban a CHF árfolyam két havi átlaga 240 forint volt.

A végtörlesztési időszak elején, 2011. november és december hónapokban a CHF árfolyam két havi átlaga 250 forint volt.

A végtörlesztési időszak végén, 2012. január és december hónapokban a CHF árfolyam két havi átlaga 247 forint volt. A forintosítási törvény benyújtásának idején 2014. október és november hónapokban a CHF árfolyam két havi átlaga 255 forint volt.

A végtörlesztés lehetőségének kidolgozásakor az elv az volt, hogy „az előnytelen konstrukcióból a hitelfelvevő kiléphessen; természetesen úgy, hogy a kockázat egy részét önmaga vállalja.”

Ez az elv a gyakorlatban úgy valósult meg, hogy a forint árfolyamromlásából eredő terheket az adósok 180 forintig vállalták (CHF elszámolású kölcsönök esetén). Tehát a fennálló adósság 27-28%-át „a bankrendszer elengedte”.

A Törvény esetén napi árfolyamon történik az adósság nyilvántartási összegének átszámítása forintra. A törvényhozás most úgy döntött, hogy a „bankrendszernek semmit sem kell elengednie”.

Szeretnénk a Tisztelet Alkotmánybíróság figyelmét felhívni arra a tényre, hogy a forintosítást a Parlamentben az ellenzéki képviselők közül senki sem szavazta meg, és az érintett adósok elutasítják.

Az árfolyam romlása nagyon „nagy tömeget” érintett hazánkban 2011 őszén, azonban a törvényhozás nem törekedett arra, hogy „általános megoldást” dolgozzon ki.

A már említett AB határozat megemlíti a törvény által szabott korlátokat:

„A végtörlesztési törvény által érintett személyi kör számára szabott határidők nemcsak a pénzüzetek, hanem az egzisztenciájukban és személyes sorsukban veszélyeztetett végtörlesztésre jogosultak számára is feszes határidőt szabtak a törvény által előírt jognyilatkozatok megtételére és a szükséges anyagi fedezet előteremtésére.”

Mi indokolhatta, hogy a „becsapott és megtévesztett” lakosságnak „feszes határidőt” szabnak, ahhoz, hogy az „előnytelen konstrukcióból a hitelfelvevő kiléphessen”? Amikor a „beavatkozás már jogalkotási követelmény” akkor miért van szükség korlátozó, érintettek tömegét kirekesztő

„fesztes határidőre”? Amikor a „tartós jogviszonyok jogszabályi átalakíthatóságának” az a feltétele, hogy a „lényeges körülményváltozás társadalmi méretű legyen, vagyis a szerződések nagy tömegét érintse” akkor az nem követelmény, hogy a törvény által nyújtott megoldás a „nagy tömeg” egészének megoldást adjon? Úgy vélem, az alkotmánybíróságnak válaszolnia kell ezekre a kérdésekre is.

A Törvény meghozatala előtt a Kormány nevében a közigazgatási és igazságügyi miniszter is az Alkotmánybírósághoz fordult 2013 november végén. Az Alkotmánybíróság négy hónap elteltével hozta meg 8/2014. (III. 20.) AB számú határozatát.

A beadványban a kormány utal arra, hogy: „a devizaárfolyamok váratlan, nagymértékű változása és a devizaalapú kölcsönök törlesztő-részleteinek – részben ebből, részben más tényezőkből eredő – növekedése a társadalom széles rétegei számára okoz nehézséget, ami elengedhetlenné teszi a devizahitelezésből adódó problémák végleges rendezését [3].

Ez a valóságnak megfelelő állítás annak a megállapítása, hogy a végtörlesztés 2011-es intézménye (vagyis a 3 évvel korábbi intézkedés) nem érte el a célját. Felelő a kérdés, hogy a 2011 évi előzmények után 2014-ben beszélhetünk-e váratlan devizaárfolyam változásról, mely indokolja állami beavatkozást? Az árfolyamokat ismerve állíthatjuk, hogy nem.

Határozott álláspontom, hogy 2011-ben volt helytálló a megállapítás „az ésszerűen előre nem láthatóan és a normális változás kockázatán túlmenően gyengült a forint árfolyama és ez okozza hogy a devizahitelek jelentős száma nehéz helyzetbe került” [8].

A megsemmisíteni kívánt rendelkezés:

A Törvény 10. §-a szerint

„A deviza vagy devizaalapú fogyasztói jelzálogkölcsön-szerződés tekintetében jogosult pénzügyi intézmény az elszámolási törvény szerinti elszámolási kötelezettsége teljesítésének határidejéig köteles a deviza vagy devizaalapú fogyasztói jelzálogkölcsön-szerződés alapján fennálló vagy az abból eredő teljes, az elszámolási törvény alapján teljesített elszámolás alapján megállapított tartozást - ideértve a devizában felszámított kamatot, díjat, jutalékot és költséget is - a fordulónappal az adott devizanem

a) 2014. június 16. napja és 2014. november 7. napja közötti időszakban az MNB által hivatalosan jegyzett devizaárfolyamainak átlaga vagy

b) 2014. november 7. napján az MNB által hivatalosan jegyzett devizaárfolyama

közül a fogyasztó számára kedvezőbb devizaárfolyamon forintkövetelésre átváltani (a továbbiakban: forintra átváltás).”

Álláspontom szerint a kedvezményes árfolyamú végtörlesztés lehetőségének biztosítása a jogalkotó részéről 2011-ben egy „ex gratia” juttatás volt. Noha az állam nem közvetlenül

juttatott anyagi javakat, hanem csak jogosultságot teremt a kedvezményezett személyi kör részére a polgári jogi viszonyokba történő beavatkozással, az ilyen jellegű juttatások meghatározó jogalapja a méltányosság volt, mellyel a svájci frank árfolyamának drasztikus emelkedése és az adósok megtevesztése miatt a fogyasztókat ért sérelmek kerültek bizonyos mértékig orvoslásra. [11/2003. (IV. 9.) AB határozat, ABH 2003, 153, 165.].

Álláspontom szerint abban a kérdésben kell a Tisztelt Alkotmánybíróságnak állást foglalnia, hogy a két típusú forintosítás (a kedvezményes árfolyamú végtörlesztéses illetve a kényszerforintosítás) eltérő szabályozása nem ütközik-e az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével. Mindkét esetben ugyanis azonos méltóságú, azonos szerződési környezetben lévő, azonos terheket viselő deviza-alapú hitellel rendelkező személyekről van szó mindösszesen azzal a különbséggel, hogy a végtörlesztés 180 forintos árfolyamon történt, míg a kényszerforintosítás 256,5 forintos árfolyamon történik meg.

Álláspontom szerint az "ex gratia" juttatásnál is irányadó az Alaptörvény XV. cikkében – foglaltak [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58, 62.; 922/B/2000. AB határozat, ABH 2001, 1444, 1452.].

Álláspontom szerint az azonos személyi méltóság jogából esetenként következhet olyan jog is, hogy a javakat és esélyeket mindenki számára (mennyiségileg is) egyenlően osszák el, de ha valamely – az Alkotmányba (ma már az Alaptörvénybe) nem ütköző – társadalmi cél vagy valamely alkotmányos jog csak úgy érvényesíthető, hogy e szűkebb értelemben vett egyenlőség nem valósítható meg, akkor az ilyen pozitív diszkriminációt nem lehet alkotmányellenesnek minősíteni. (ABH 1996, 781, 782.)

Álláspontom szerint nincsen olyan társadalmi cél vagy alkotmányos jog, amely hozzávetőlegesen azonos svájci frank árfolyamnál, hasonló szerződéses viszonyrendszerben (deviza és deviza alapú kölcsönszerződések), hasonló méltóságú emberek közötti különbségtételt, pozitív diszkriminációt indokoltá teszi.

Nincsen arra vonatkozóan ésszerű magyarázat, hogy 2011 végén, 2012 elején egyesek miért kapják adósságuk 27-28%-át ajándékba az államtól 247-250 forintos átlagárfolyamnál 180 forintos végtörlesztéssel, míg mások adósságát 256,47 forintos árfolyammal forintosítják, 255 forintos árfolyamnál. Álláspontom szerint a végtörlesztők és a kényszerforintosítottak közötti különbségtétel egyértelműen ütközik az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével, mivel a hasonló pénzügyi és jogi környezetben a nem egyenlő kezelésnek ésszerű oka nincsen, sőt külső szemlélő számára önkényesnek tűnhet a megkülönböztetés.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az Alkotmánybíróságnak már a kezdetekkor kialakított, s azóta töretlenül folytatott gyakorlata alapján, ha a jogalkotó nem jogi igényeket elégít ki, tehát nem eleve jogosultakat különböztet meg, hanem méltányosságból juttat javakat, "a megkülönböztetés korlátja a pozitív diszkrimináció elvi határa: az egyenlő méltóságú személyként való kezelés feltétlen betartása, illetve az Alkotmányban megfogalmazott alapjogok meg nem sértése. [...] Ezen belül csak az követelhető meg, hogy a nem egyenlő kezelésnek ésszerű oka legyen, azaz ne minősüljön önkényesnek." „Az egyenlőként kezelés bizonyítása másrészt megköveteli mind a preferált, mind a hátrányos helyzetbe hozott csoport saját szempontjainak teljes bemutatását az értékelés módjával együtt." [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58, 62.; 922/B/2000. AB határozat, ABH 2001, 1444, 1452.] "Sem a jogegyenlőség alkotmányos követelményéből, sem a diszkrimináció tilalmából nem következik, hogy az állam célszerűségi, gazdaságossági, jogtechnikai, méltányossági, az eltérő társadalmi helyzetekre figyelemmel levő stb. szempontok szerint a jogok és kötelezettségek jogalkotási úton való megállapítása során a személyek között ne különböztethetne, ha ezzel egyébként az alkotmányos követelményeket nem sérti." [521/B/1991. AB határozat, ABH 1993, 555, 556.]

A diszkriminációval sérülő alapvető jogként az egyenlő bánásmód követelményét jelölöm meg. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV törvény 1. §-a szerint „az egyenlő bánásmód követelménye alapján Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival, valamint a jogi személyekkel és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben e törvény rendelkezései szerint azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell eljárni.” A 2003. évi CXXV törvény 9. §-a szerint "Közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az a közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek nem minősülő, látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő rendelkezés, amely a 8. §-ban meghatározott tulajdonságokkal rendelkező egyes személyeket vagy csoportokat lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport volt, van vagy lenne."

Úgy vélem az Alkotmánybíróság általi kijeioit feiadat még nincs eivégezve, jeienieg több százezer lakás vár kényszer értékestésre:

„Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a jogalkotónak a végtörlesztésre jogosultak körét úgy kellett meghatároznia, hogy azzal elérje az intézkedés célját, azaz a devizaalapú kölcsönszerződések biztosítékául szolgáló lakóingatlanok tehermentesítésének lehetővé tételét, ezáltal eikerülve a szerződés esetieges adós általi teljesíthetetiensége esetén bekövetkező kényszerértékesítést.”[3048/2013. (II. 28.) AB határozat 50]

Álláspontom szerint sem célszerűségi, sem gazdaságossági, sem jogtechnikai, sem méltányossági, sem az eltérő társadalmi helyzetekre figyelemmel nincsen olyan ésszerű szempont, amely a 2011-es devizahiteles és a 2014-es devizahiteles közötti különbségtételt indokolhatja, ezért ez a különbségtétel alapjogi sérelem miatt Alaptörvény-ellenes, csak abban az esetben lehetne szó diszkrimináció hiányáról, ha a végtörlesztők és kényszerforintosítottak egyenlő arányban részesültek volna a forintosítás előnyeiből, 180 forintos árfolyamon.

Érintettség igazolása:

A Törvény által előírt kényszerforintosításban érintett vagyok, a pénzügyintézetemtől kapott elszámoló levelet, mely tartalmazza a forintosítást is, meli életem indítványomhoz.

A határidő igazolása: Az alkotmányjogi panaszunkat a 2011 évi CLI törvény 30.§-a alapján határidőn belül nyújtjuk be A Törvényt az Országgyűlés a 2014. november 25-i ülésnapján fogadta el, a Magyar Közlöny 168. számában 2014. december 5.-én jelent meg. A 10. §, 2015. február 1-jén lépett hatályba. A 180 napos határidő 2015. július 31.-én fog lejárni.

A panaszt benyújtó jognyilatkozata:

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi két nyilatkozatot teszem.

Kijelentem, hogy az alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Kijelentem, hogy hozzá járulok az alkotmányjogi panaszom nyilvánosságra hozatalához, az Alkotmánybíróság a honlapján az alkotmányjogi panaszt tegye közzé. Fentiek alapján indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről” szóló 2014. évi LXXVII. 10. §-a alaptörvény-ellenes, sérti alapvető jogaimat, továbbá kérem, semmisítse meg a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket.

Az, hogy bennünket megloptak a bankok a következő példákkal szeretném alátámasztani:

A megkárosításunk cca 10%-át adó árfolyam és kamat becsapás értékéről maguk a TOLVAJ BANKOK állítanak ki bizonyítványt, a „tiszteletlenül felszámított” összegek leírásával. Ezt a bankok ezer milliárdos „segítségként” kommunikálják. Vicces, nem?

A megkárosításunk cca 90%-át adó egyenleghamisításról is a csaló bankok ostobasága szolgált dokumentum bizonyítékokat a részletes elszámolásoknál. Ezek a papírkötegek láthatóan úgy vannak elkészítve, hogy az adós „belefulladjon” a sok adatba, és ne akarja vitatni a banki számítás helyességét. Egyre azonban nem gondolt a Kormány: a havi

bontású kimutatásban az értő szemnek azonnal láthatóvá válik az egyenleghamisítás bizonyítéka. Hiányzik ugyanis a sorokközül a havi nyitóegyenleg; a nominális deviza egyenlegek érték helyesbítése. Ez a tény minden banknál, minden szerződés formánál bizonyítja az adós tudtán és szerződésén kívüli, minden hónapban bekövetkező meglopátását! Ez az a tétel, amely kizárólagosan okozója a felvett összeg feletti tartozásnak. Az alábbi példa az unokaöcsém, V.F. esetét híven tükrözi!!

Nap	CHF egyenleg	Forint egyenleg	Forint egyenleg	Forint egyenleg	Árfolyam CHF	Árfolyam különbség
2009-01-15	4.941,56 CHF	Záró 825.192 Ft	Nyitó 929.557 Ft	Az egyenleghamisítás érték különbsége - 104.365 Ft	166,99 CHF 188,11 CHF	21,12 CHF 12,6% Éves: 151,7 %
2009-08-17	4.629,27 CHF	Záró 823.872 Ft	Nyitó 825.955 Ft	Az egyenleghamisítás érték különbsége -2.083 Ft	177,97 CHF 178,42 CHF	0,45 CHF 0,25 % Éves: 3 %
2012-04-16	2.773,51 CHF	Záró 704.971 Ft	Nyitó 655.381 Ft	Az egyenleghamisítás érték különbsége 49.590 Ft	254,18 CHF 236,3 CHF	-17,88 CHF -7 % Éves: -84,4 %
2011-03-16	3620,82 CHF	Záró 768.953 Ft	Nyitó 766.889 Ft	Az egyenleghamisítás érték különbsége 2.064 Ft	212,37 CHF 211,8 CHF	-0,57 CHF 0,27 % Éves -3.2 %

A forintosított szerződések a törvény erejénél fogva módosulnak. [Lásd 2014. évi LXXVII törvény 3.§ (1)] Ez azt jelenti, hogy az adósoknak NINCS BELESZÓLÁSA még elméletileg sem, abba, hogy a bankkal megkötött szerződésük miként módosuljon, azaz a törvény eltörli az adós szerződéskötési akaratát, a KÍVÜLÁLLÓ törvény az adós helyett „dönt” aadósszerződéséről. A forintosított szerződés új módosult szövegét a pénzügyi intézmény, -azaz a bank- készíti el és az elkészített szerződési szövegbe az adósnak NINCS BELESZÓLÁSA. (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 3.§ (2))

Az új forintosított szerződés módosuló szövege általános rendelkezés szerint azon a napon lép hatályba, amikor a szerződés módosításának szövegét az adós postán kézhez kapja. Tehát az a forintosított szerződés adósára a bank diktátumot fog kényszeríteni. (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 3.§ (3) a) pont). Az adósnak semmilyen beleszólása NINCS abba, hogy milyen szerződési feltételek legyenek benne az új forintosított szerződésben. A fogyasztói kölcsönszerződés biztosítására szolgáló zálogjog és kezesség fennmarad, a szerződés e törvényben foglalt módosulásához a kezes, ideértve az állami kezeset is, és – ha a fogyasztói kölcsönszerződés

kötelezettje és a zálogkötelezett eltérő személy – a zálogkötelezett hozzájárulása nem szükséges, de e módosulás folytán helyzetük nem válhat terheesebbé. (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 3.§ (5)) Ezek a törvényi rendelkezések sértik a szerződéskötési szabadság jogi alapelvét, és az Európai Alapjogi Charta 38. – 41. – 42. – 47. – 54. cikkelyeit is. A forintosítási törvény egyik legfelháborítóbb rendelkezése az, hogy a módosult forintosított kölcsön szerződést nem kell közjegyzői okiratba foglalni, ugyanis a korábbi közjegyzői okirat a szerződés módosult tartalmának keretei között érvényes. (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 4.§ (1)) A közjegyzőknek joguk lesz végrehajtási záradékkal ellátni azon közjegyzői okiratokat, amelyek úgy módosultak, hogy a módosításhoz az adósnak nem kellett aláírásával hozzájárulnia! (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 4.§ (2) TILTAKOZOM, mivel ezek bűncselekmények (bűnpártolás és közokirat hamisítás) melyek tárgyalás nélküli, kvázi felmentését jelentené a bűnösöknek! A közokiratok megvalósult valótlansága sérti a közjegyzői törvényt is, és a szerződő adósnak súlyos és helyrehozhatatlan anyagi és erkölcsi kárát eredményezi egy ilyen visszamenőleges hatályú jogalkalmazás! Normális jogállami keretek között elvileg nem lenne megtehető az hogy egy adott szerződés az adós hozzájárulása nélkül módosuljon, és az adós hozzájárulása nélkül módosított közjegyzői okirat alapján lehessen ingatlant végrehajtatni. A törvény alapján módosult fogyasztói kölcsönszerződést az eredeti fogyasztói kölcsönszerződés biztosítékaként bejegyzett jelzálogjog változatlanul biztosítja, az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjog módosítása a tartozás pénznemének változása esetén sem szükséges. (Lásd 2014. évi LXXVII törvény 4.§ (6)) Ez a rendelkezés szinte minden abszurditáson túl van, ugyanis jogelvi, alkotmányos, ingatlan nyilvántartási, gazdasági jogi érdeket súlyosan sért. Az ingatlan nyilvántartás ugyanis közhiteles nyilvántartás, és amennyiben az ingatlan nyilvántartásba bejegyzett jogok tartalma nem azonos a tulajdoni lapon szereplő bejegyzéssel, akkor nemcsak a közhitelesség elve sérül, hanem az ingatlan forgalomban is zavarok keletkeznek.

Ilyen törvény a felsorolt rendelkezésekkel, egy jogállamban sohasem születhetett volna meg. A hitel (nyilvántartás) nem keletkeztet visszafizetési kötelezettséget. Ahhoz, hogy kölcsön legyen, rendelkezésre kell bocsájtani. Hétköznapi példával megvilágítva. Ha nekem a folyószámlához kapcsolódik egy hitelkeret, de azt nem használod fel, akkor nem is kell törlesztened.

Azzal, hogy a bank a saját nyilvántartásában, akár törvényi felszólításra, akár az értékállóságra hivatkozva megemelte a forint tőke összegét, az még nem keletkeztet fizetési kötelezettséget. Akkor, ha kéresemre folyósítja, akkor majd kölcsönné alakul és akkor lesz fizetési kötelezettség a törlesztés. Dönthetek úgy is, hogy nem veszed igénybe a nyilvántartott hitelt, tehát akkor nem is keletkezik utána fizetési kötelezettség! Amiket törlesztőket a bank küld és azon nem az eredeti felvételkori törlesztő részlet van, akkor az mind rossz, vissza kell küldeni, hogy számolja újra.

Ezt tettük mi is a leányaimmal. VÁLASZT PERSZE NEM KAPTUNK!!!!

„Forintban folyósított és forintban törlesztett”

Forint nyilvántartott tőke, követelés = Forint folyósított kölcsön, tartozás

Emlékeztető
 $22 = 15 + 1+3+2+1$
Emlékeztető

A tőke lehet bármi, nem biztos, hogy pénz. Lehet akár nyuszifül is.

A kamat a pénz használati díja, pénz ára, vagyis a pénz azonnali rendelkezésre állásának a díja százalékában kifejezve. Pl 5 % A kamat egyszerűen fogalmazva a pénz (helyesebben **tőke**) szolgáltatásainak az ára. A kamat fogalma szorosan összefügg a pénz **időértékével**.

**Ez a bank haszna
1,1/év kamatos kamat**

Értékállósági kikötés az árképzéshez kapcsolódó fogalom.

A rendelkezésre bocsájtott pénz (vagy valami) árának értékállóságát biztosíthatja. Tehát ez a fogalom csak a pénz árához, azaz a kamathoz köthető. A különféle hatások, esetleg külföldi devizanyilvántartás hatására emelkedhet a tőke és a kamat számított értéke is. Csak hogy a tőke csak akkor növekedhet,

ha az az ügyféloldalon meg is jelenik, azaz rendelkezésre lett bocsájtva.

Különben felborul a mérlegegyensúly. Ha ez nem történik meg, mert a bank nem utalja, vagy az ügyfél köszöni szépen, de nem kéri, akkor a tőke nem emelkedik, és a kamat is csak az eredeti tőke után jár. Jó lehet, hogy a kamat pénzben kifejezett értéke a külföldi deviza nyilvántartás hatására magasabb lesz, így biztosítva a banknak az értékállósági igényét. Amennyiben a bank a kölcsöntőkét is külföldi devizában tartotta nyilván, az csak annyiban érinti az ő hasznát, hogy ha az ügyfél igénybe veszi a tőkeemelésből adódó kölcsönt és az után a bank kamatot számít.

Minden, amit ezen felül az évek alatt kifizettek a leányaim, visszajár, méghozzá a jegybanki alapkamat kétszeresével növelve. Ezt nem lesz nehéz kiszámítani, de amíg a banknak nem megy, addig tanítgatom őket egy kis matekra! Pedagógusként (angol-német-portugál nyelvtanár) jól tudom, hogy nem az ismétlés a tudás anyja, hanem a megértés. Az ismétlés az agy mosás technikája.

A FORINTOSÍTÁSI TÖRVÉNY (2014. évi LXXVII. tv.) NEM RENDELKEZIK ARRÓL, hogy a megemelt kölcsöntőke NEM FOLYÓSÍTHATÓ az ügyfél számára. Még szép, hogy nem rendelkezik! Mégis hogy nézne ki ha törvény azt mondaná, hogy a meg se kapott kölcsönt törlesszem kamatostul? A kölcsöntőke és annak az emelése is az ügyfelet illeti! Ezt viszont számtalan törvény támasztja alá!

Remélhetőleg sikerült a Tisztelt Alkotmánybíróságnak megvilágítanom azt a paradox helyzetet amibe ez a Kormány belekényszerítette a magyar embereket!!

Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság úgy dönt, hogy az Alkotmányjogi Panaszunkat elutasítja úgy Strassburghoz, az Emberi Jogok Európai Bíróságához vagyok kénytelen fordulni, de remélem, hogy Magyarország egy JOGÁLLAM!!

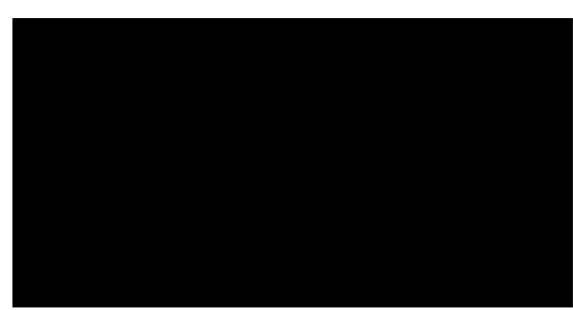
Mit tudok elérni egy perrel a Strassburgi Emberi Jogok Európai Bíróságán? A Strassburgi bíróságon kártérítést lehet kérni a deviza-hitelszerződések érvényben tartása miatt.

A kártérítést a magyar államnak kell majd megfizetnie, mert megsértette a devizahitelesek emberi jogait azzal, hogy törvénnyel átírt magánjogi szerződéseket. A forintosítási törvénnyel a magyar állam felmentette a bankokat a semmis szerződések okozta kártérítési felelősség alól. Kártérítést ezért nem a bankok, hanem az állam fog fizetni.

A kár összegét egy egyszerű számítással ki lehet majd számolni. Ez egy akkora forint összeg lesz, ami a módosított szerződések végleges lezárásához szükséges.

Budapest, 2015.07.30.

Tisztelettel:

Melléklet:

- 2 db forintosítást is magába foglaló Tájékoztató elszámoló levél teljes másolata
- 4 db veress József részére a renti személyektől.
- 2 db Az OTP részére címzett panaszlevél a banki elszámolás kifogásával kapcsolatban
- 1 db Kérelem szeről arra nézve, hogy ők hogyan szeretnék ha az OTP Bank velük elszámolna.
- 2 db Alkotmányjogi Panasz beadvány (egy példány a meghatalmazott marad)